

7

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Někdy se zdá bezpečnější držet se staré vyšlapané cesty, být součástí davu.
Ale neexistuje cesta pro všechny,
protože každý člověk je obdarován jedinečnými schopnostmi.“*

John Powell

Úvodní slovo

Naše míra zapojení do života místního společenství bývá často spolehlivým ukazatelem intenzity naší víry vůbec. Mnohokrát jsme už slyšeli o Velikonocích v evangeliu vypravování o tom, jak Ježíš při Poslední večeři umyl svým učedníkům nohy. Ale nejspíš jsme si dosud málo uvědomili, že nám platí jeho otázka: „Chápete, co jsem vám učinil já, váš Pán a Mistr?“ Chápeme, že teprve službou jedněm druhým (nejen slyšením Božího slova a slavením eucharistie) se stáváme farností, společenstvím,

rodinou – církví? Jsou-li naše farnosti skomírající a společenství neschopná delšího života, není to pro nedostatek dobrých předsevzetí či teoretických předpokladů, nýbrž pro totální absenci rozměru služby: být ochoten posloužit a nechat si posloužit.

Přeju vám k letošním svátkům velikonočním radost z objevení významu a velikosti pojmu „služba“.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- **V sakristii se mohou zapisovat zájemci o účast na farní pouti do Svaté země** (viz minulé číslo Tomáška). Při zápisu je třeba uvést číslo a datum platnosti cestovního pasu, přihláška je považována za závaznou po následném zaplacení zálohy ve výši nejméně 7.000 Kč (podrobnosti obdržíte v sakristii)
- **Znovu naléhavě prosíme, abyste se přihlásili mezi dobrovolníky** pro organizaci 3. celostátního misijního kongresu dětí dne 6. října 2007. Podrobnější informace a přihlášky jsou stále k dispozici v kostele. Není třeba se obávat, že by se jednalo o příliš náročnou službu, svou troškou může být užitečný každý (každá)!
- **V pondělí 26. 3. (slavnost Zvěstování Páně) zazpívá při večerní mši v 17.30 pěvecký sbor Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické v Brně.** Po mši sv. zazní v podání sboru zhudebněná báseň Václava Renče „Popelka Nazaretská“.
- **31. 3. se koná výlet pro rodiny s malými dětmi.** Sraz ve 14.00 u restarace U Raka v Mariánském údolí (spoj: bus č. 45). Součástí výletu bude křížová cesta a program pro předškolní děti. Trasa členitým terénem (vhodný i pro kočárky) je dlouhá asi 5 km.

Liturgické okénko

BERÁNKU BOŽÍ,
KTERÝ SNÍMÁŠ HRÍCHY SVĚTA

Také vás napadlo, proč se zpívá či říká „Beránku Boží... smiluj se nad námi“ právě před sv. přijímáním? Vždyť prosba o smilování zazněla již na začátku mše sv.!

Po pozdravení pokoje následuje při mši sv. úkon lámání chleba. Lámání chleba patří do ustanovení eucharistie: „*V noci, kdy se za nás vydal, vzal při večeři chléb, vzdal ti díky a požehnal, lámal, dával svým učedníkům . . .*“ Lámání chleba není jen gesto, ale má naznačit, že obětní úkon je dokonán tehdy, když je obětní dar zničen, rozcupován na kousky, rozdělen. Jedinec pak může dostat díl a tedy se stát *po-díl-níkem*, mít účast na oběti. Protože se eucharistický chléb skutečně lámal na kousky a jak přibývalo věřících ve shromáždění, obřad lámání se protahoval, a proto se zavedl zpěv k lámání chleba. Římská liturgie začala používat stereotypní volání: *Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.* S přestávkami se toto zvolání opakovalo po celou dobu lámání. Později liturgie zavedla pouze trojí opakování a k poslednímu zvolání přidala prosbu: *Daruj nám pokoj.* Když tedy zpíváme Beránku Boží, sledujme kněze, který láme na kousky větší hostii a tak opakuje Ježíšovo gesto lámání chleba při poslední večeři. Nepřehlédněme také další obřad,

který se váže na lámání chleba – přimíšení kousku chleba do kalicha s vínem. Tělo a Krev Páně spočívají odděleně na oltáři a podle biblického myšlení poukazují na smrt Páně, konec jeho přirozeného života na kříži. Když se tedy smísí proměněný chléb a víno, když se obětované Tělo a obětovaná Krev smísí dohromady, je to příznání k novému životu Pána, k jeho vzkříšení, které teprve umožňuje pokračovat ve slavení večeře Páně. Jen živý, vyvýšený a oslavený Pán se může v eucharistii dát za pokrm svým věrným. Při tomto úkonu kněz potichu říká: *Svatost Kristova těla a jeho krve at' nám slouží k věčnému životu.* To se tedy skrývá za zpěvem Beránku Boží. Zpívejme jej všichni společně jako výraz klanění se Beránkovi, který dal za nás svůj život a který nás zve na „večeři Beránkovu“. Po zpěvu totiž následuje rozdělování proměněného chleba věřícíím, sv. přijímání. V misálu bychom ještě našli modlitbu, kterou kněz tiše pronáší: *Pro tvou lásku tě prosím, Pane Ježíši Kriste: at' přijímání tvého těla a tvé krve není mým odsouzením, ale mou ochranou a lékem pro duši i tělo.* Pak ukáže shromážděnému lidu hostii a říká: *Hle Beránek Boží, který na sebe vzal hříchy světa. Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově.*

A. Svoboda

Rozloučení s otcem Baranem

V pátek 9. 3. 2007 se konalo v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů v Žabovřeskách rozloučení se zemřelým salesiánem P. Petrem Baranem zvaným Dědeček. Ze všech stran mířily ke kostelu pokojné houfy lidí, mezi nimi i řada „tomáškovců“. Kostel byl přeplněn, mnozí se dívali na obřad pomocí asi 4 – 5 obrazovek umístěných porůznu po dvoře. Zvláštní byla viditelně vyzařující láska a vděčnost ve tvářích přítomných, touha poděkovat za vše dobré a tušení přítomnosti P. Petra Barana někde v blízkosti dona Boska v nebi. Snad nikdo neplakal, celé shromáždění vypadalo spíše jako demonstrace lásky a pokojné radosti nad vším, co bylo tak, jak má být – podle Boží vůle.

Jarka Cýrusová

Slovo nemocným

„Každý, kdo miluje Boha jako Otce, miluje i toho, kdo se z něj nenarodil.“

1 Jan 5,1

Když je člověk vážně nemocný a leží v nemocnici, setkává se s velkým množstvím lidí. Jsou to jednak lékaři, jednak zdravotní sestry a pomocní pracovníci. Ti všichni se snaží vrátit nemocnému jeho zdraví. Každý to dělá podle svého postavení a podle svých sil a schopností, které má. Když se člověk vrátí do svého prostředí a vzpomíná na lidi, se kterými se v nemocnici setkal, uvědomuje si jejich různý přístup k sobě a možná, že teprve doma si uvědomí, že mu nemohli vždy vyhovět tak, jak si to přál. Uvědomí si, že nebyl jediným člověkem, který v té chvíli potřeboval pomoc, že lidské síly těch, kteří se snažili mu pomáhat, byly omezené a že tito lidé třeba sami prožívali něco, co pro ně bylo těžké. Teprve s odstupem času člověk ocení řadu skutků, které mu pomohly a usnadnily život, a zapomene na některé, které pro něj byly těžké. Jejich těžkost nebyla způsobená zlou vůlí, ale možná okolnostmi, které nebylo možné v té chvíli změnit. Když je člověk spravedlivý a posuzuje situace objektivně, je vděčný za všechno, čím mu někdo pomohl a usnadnil život.

Nemocný se v nemocnici musí vyrovnávat také s přítomností lidí, kteří jsou ve stejné situaci jako on, ale kteří se

neumějí smířit se skutečností, kteří nechtějí přijmout situaci takovou, jaká je, a chtějí ji za každou cenu změnit. Krátkou dobu je možné jednání těchto lidí a projevy jejich nespokojenosti snášet, ale brzy člověku chybí síly, aby přemáhal svoje potíže i potíže druhých lidí. Vyžaduje to veliké sebeovládání a hodně trpělivosti a lásky k druhým lidem. Pouze vlastním sebezpřemáháním je možné dosáhnout toho, aby se napětí nestupňovalo, ale spíš aby se šířil klid a spokojenost. Je to skutečně hodně náročné, ale pokoj, kterého je tímto jednáním dosaženo, za to stojí a prospívá všem.

Problémy mohou také působit lidé, kteří přicházejí navštívit nemocné v nemocnicích. Někteří z těchto lidí se neumí vyrovnat s nezvyklým prostředím, bojí se hovořit o problémech nemoci, aby neřekli něco, co by mohlo navodit nepříjemnou atmosféru. Mnozí si v té chvíli uvědomují křehkost lidského zdraví a nebezpečí, které se může týkat také jejich osoby. Proto mnoho lidí odkládá návštěvu v nemocnici a vymýšlí různé důvody, aby se jí vyhnuli nebo ji aspoň co nejvíc oddálili. Když budeme mít dobrou vůli a budeme chtít přinést i do nemocničního pokoje klid a harmonii, jistě se nám to s Boží pomocí podaří a prospějeme sobě i těm lidem, které navštívíme. Musíme však mít ve své duši lásku k těm, za kterými jdeme, a musíme mít snahu jim přinést radost.

J. Šik

Z farní charity

. . . COKOLI JSTE UČINILI JEDNOMU Z MÝCH NEPATRNÝCH BRATŘÍ, MNĚ JSTE UČINILI (Mt 25,54)

Na naši prosbu o pomoc při doprovodu staré paní na nedělní mši svatou v 11.00 hodin v našem kostele se nikdo nepřihlásil. Prosíme vás, abyste si tuto prosbu přečetli v minulém čísle Tomáška (jde o číslo 6), kde je podrobně popsáno, o jakou službu se jedná.

SBĚR ZNÁMEK POKRAČUJE

V minulých dnech jsme předali velkou krabici známek panu Antonínu Crhovi na bohunické radnici. Pan Crha shromažďuje známky z více míst a posílá je na zpracování do německého kláštera. Krabice vážila přes 6 kg a byla s díky přijata. S vaší pomocí budeme ve sběru pokračovat.

SBĚR OPTICKÝCH BRÝLÍ

Také sběr brýlí pokračuje. Vaše optické, už nepotřebné brýle rádi předáme při sběru pro charitu.

SBĚR POHLEDNIC

Byli jsme požádáni, abychom obnovili sběr pohlednic. Je o ně zájem a nejvíce jsou hodnoceny ty, na kterých jsou zobrazeny zeměpisné objekty – města, obce, hory, chrámy, kulturní i jiné zajímavosti (kroje, starožitnosti, řemeslné předměty, . . .). Pozor! Nesbírají se jakákoli blahopřání a

pozdravy (vánoční, velikonoční). Pohlednice ponechte se známkami, ale mohou být i bez nich.

Děkujeme vám za spolupráci a přejeme milostiplné prožití Svatého týdne a trvalou a neutuchající radost ze zmrtvýchvstání Krista.

dobrovolníci farní charity

Osobnost farnosti

otec Česlav Novotný

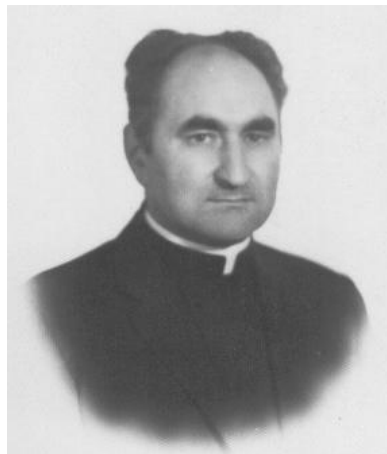

Právě 12. dubna je tomu 80 let, kdy se narodil Česlav Novotný, jeden ze zakladatelů „zlatého věku ministrantského sboru padesátých let“ a svatotomské scholy. Žil spolu s rodiči, bratrem Jiřím a sestrou Blankou v Brně. Již začátkem 30. let 20. století patřil se svým bratrem, pozdějším jezuitou a knězem obojího ritu, k prvním stálým ministrantům v kostele svatého Tomáše v Brně. Za druhé světové války musel jako student gymnázia těžce pracovat v Technische Nothilfe. Za totality absolvoval vojenskou službu jako příslušník pomocného technického praporu (PTP). Po několika semestrech studia architektury byl nucen studium ukončit, opustit pak musel i místo stavebního technika. Dlouhou dobu pracoval jako údržbář v maloměřické cementárně. Zde se u něj projevil první příznaky vážné chronické nemoci. Dlouhá léta marně usiloval o přijetí ke studiu teologie.

V roce 1950, kdy komunistický režim nejtvrději utlačoval katolickou církev a náboženský život vůbec, založil Česlav Novotný (dále jen Česlav) s Radovanem Perkou a dalšími přáteli, převážně žáky a absolventy klasického gymnázia v Brně – Ivanem Káňou, Radkem Šplíchalem, Milanem Bezděkem, Jaroslavem Vašíčkem a Ludvíkem Kolkem – svým počtem a kvalitou ojedinělý ministrantský sbor při kostele sv. Tomáše. Při práci s mládeží se projevil jeho organizační a pedagogický talent. Je zajímavé, že v době největšího náboženského útlaku – v 50. letech – se jim dařilo pořádat pro chlapce schůzky jak v kostele (tzv. besídky), tak i mimo něj, například vycházky do přírody a zejména skautské tábory na Vranovské přehradě, na což bývalí ministranti dodnes rádi vzpomínají. Po odchodu Milana Bezděka (pozdějšího generálního vikáře litoměřické diecéze) na studia bohosloví se Česlav stal uznávaným vedoucím sboru ministrantů u sv. Tomáše. Zde dal nový rozměr jak ministrantské službě, tak i liturgické praxi. Spolu s Ludvíkem Kolkem, Jarkem Vašíčkem, Františkem Korbelou, Zdeňkem Papouškem, Josefem Koláčkem a dalšími dál organizoval ministrantskou službu i nejrůznější aktivity pro volný čas chlapců od sv. Tomáše. Při bohoslužbách a při trávení volného času se zde scházelo až 80 chlapců. Česlav s nimi připravoval liturgii tak, aby tomu, co dělají, dokonale rozuměli a aby i navenek jednali tak, jak se na věřící chlapce sluší. Jeho přístup k nim, důslednost a pracovitost přinášely

své ovoce. Z mnohých vyrostli dobří mužové a otcové rodin. Za zmínku stojí i skutečnost, že z ministrantského sboru při kostele sv. Tomáše vzešlo více než 20 kněží. Zde můžeme jmenovat například Karla Fialu, Zdeňka Králíka a Františka Slavička. V dnešní době, kdy již nikomu nehrozí postihy za službu u oltáře, je však ministrantů u sv. Tomáše mnohem méně než za totality.

Dalším významným činem Česlava bylo, že inicioval založení scholy gregoriánského chorálu (dále jen chorálu) při kostele sv. Tomáše. Podnětem pro to bylo zejména jeho přesvědčení, že chorál je integrální součástí latinské liturgie, a pokud má být liturgie vykonávána v úplnosti, bez chorálu se nemůže obejít. Spolu s Ludvíkem Kolkem (pozdější významnou osobností v oblasti sakrálního umění, zejména malířství, sochařství a architektury) začali nacvičovat chorální skladby s dospělými. Založili i tzv. malý sbor, kde zpívali vybraní ministranti. Všichni členové ministrantského sboru byli Česlavem vedeni k tomu, aby základní latinské liturgické texty i chorální skladby znali z paměti. V současné době ještě 5 z těchto

chlapců, které Česlav vybral, dnes již mužů zralého věku, zpívá pod vedením Ludvíka Kolka ve svatotomské schole gregoriánského chorálu. Tento sbor v roce 2004 oslavil 50 let trvání své existence.

Česlav se také, spolu s O. Hradilem, zasloužil o rozvoj východní liturgie a zavedení řeckokatolických bohoslužeb v Brně.

Aby dosáhl svého životního cíle, mohl studovat teologii a stát se knězem, Česlav v roce 1968 emigroval do Itálie. Studoval v Římě (v Nepomucenu), kde byl znám svojí znalostí liturgie a vedením chorálního zpěvu. Kněžské svěcení přijal v roce 1973. Kněžství si vždy vysoce cenil, a proto k němu vychovával i ty, které mu Pán k výchově svěřil. Měl vždy velkou radost, když se dozvěděl, že některý z bývalých svatotomských ministrantů se stal jáhnem nebo knězem. Později jeho nemoc pokračovala tak, že v důsledku snížené pohyblivosti a bolestí byl odkázán nejprve na hole, později na invalidní vozík. Jedenáct let působil v bazilice sv. Pavla za hradbami v Římě. Byl dobrým zpovědníkem, proto byl v roce 1981 jmenován penitenciářem (zpovědníkem) této baziliky. Zde ho vyhledávali jak italští věřící, tak i čeští turisté a emigranti z různých zemích Evropy. Navštěvovali ho často také čeští kněží žijící v zahraničí – otcové Špidlík, Koláček (vedoucí české sekce vysílání radia Vatikán), Čemus, Kolář, Čupr, Msgr. Vrána, Dr. Planner a další. V čilém osobním i písemném kontaktu byl s biskupem Jaroslavem Škarvadou, který byl tehdy pověřen duchovní správou českých věřících za hranicemi vlasti. Příležitostně Česlava navštěvovali i jeho bývalí

přátelé a spoluministranti při svých cestách po Itálii. S nimi a s mnoha dalšími udržoval čilou korespondenci. Zajímal se o dění ve vlasti, zejména pak o dění ve Svatotomské farnosti. Velmi si vážil Sv. otce a vzácných chvil setkání s ním. V nemalé úctě měl Česlav také biskupy. Ani v době totality se nebál jezdit ministrovat biskupovi Karlu Skoupému do klášterní kaple v Žernůvce u Tišnova, kde byl tehdy brněnský biskup internován.

Po pobytu v nemocnici v italském Albanu, kdy se jeho zdravotní stav ještě zhoršil, se ho ujali otcové kongregace Milosrdné lásky v městečku Collevalenze blízko Assisi. I na vozíku zde mohl s ostatními kněžími koncelebrovat mši svatou. V pátek dne 6. 8. 1993 pak zde Česlav náhle zemřel a byl pochován na tamním hřbitově. Pohřbu se zúčastnili i jeho spolubratři v kněžské službě působící v Římě.

Význam služby otce Česlava je pro farnost sv. Tomáše stále aktuální. Nejen ministrantský sbor, ale i gregoriánská schola staví dále na základech, které Česlav položil. Česlav má zásluhu na mnohém z toho, co je v naší farnosti dobrého a co funguje

ve prospěch všech, aniž si to třeba mládež brněnské farnosti sv. Tomáše uvědomuje.

Protože zemřel v cizině a svoji vlast po emigraci již nenavštívil, chtějí mu jak jeho přátelé a spoluministranti, tak i chlapci, které vedl ke službě u oltáře a ke křesťanskému životu, dnes již mužové zralého věku, alespoň touto vzpomínkou a samozřejmě modlitbou poděkovat za jeho péči a množství darů, kterých se jim od Pána Boha často zprostředkovaně skrze něj dostalo. Spravedlivý Bůh jistě posoudil Česlavovy zásluhy a za dobrotu jeho srdce, jeho plodný život, hlubokou víru a lásku i za bolesti prožité na této zemi ho náležitě odměňuje.

PhDr. Jan Weinberger

Rozhovor

Postní doba nás přibližuje k Ježíši trpícímu, muži bolesti, jenž nás volá k podílu na tomto kříži a každý z nás je nějakým osobitým způsobem přizván k nesení kříže. Každý z nás ho nese jinak a jiný kus cesty v zaslíbení, že na konci čeká setkání s Pánem, avšak cesta bývá více či méně strastiplná. K dodání síly potřebné k nesení křížů mnohdy pomůže i svědectví jiných lidí, jak oni se potýkají se svými kříži, jak je přijímají, co jim přináší, kde čerpají sílu, padají-li pod tíhou kříže. Právě proto přinášíme rozhovor s Natalií, která k nesení kříže má mnoho co říct.

Mohla bys nám prosím trochu ozřejmit svou situaci, seznámit nás se svým životem za poslední léta?

Na Velikonoční neděli to bude 18 let, co jsme se s mým manželem vzali. Máme 5 dětí v rozmezí 12 a půl až 17 let – 4 kluky a 1 slečnu. V září 2005 však můj manžel náhle zemřel na infarkt. Byl to skutečně šok, protože byl zdravý a ještě rok před svou smrtí, ve svých čtyřiceti letech, byl preventivně na EKG, kde neměl žádný podezřelý nález.

Bolest prostupuje celého člověka a tvaruje ho podle Boží vůle anebo ho láme, pokud ji nepřijímá (a Přijetí je velmi těžké). Jak ty jsi přistupovala k tomu, co tě potkalo, kde jsi nabírala sílu hledět do budoucnosti, nic nevzdávat . . .

Když jsme se synem a pak s kamarádkou manžela resuscitovali, měla jsem pořád pocit, že dělám umělé dýchání špatně, protože nevidím výsledek a v zoufalosti jsem volala k Bohu: „Bože, prosím, prosím . . .“, ale zároveň si pro sebe říkala: „Buď vůle Tvá . . .“

Byla jsem jako ve snu; těžko se to dá vyjádřit slovy, ale měla jsem jistotu, že Bůh je v tom všem se mnou, s námi . . . Cítila jsem to. A pak mě, mimo víru, nesly všechny modlitby veliké spousty příbuzných a známých. Zase to jen těžko vyjádřím slovy, ale já jsem opravdu hmatatelně cítila úžasnou spoustu modliteb, které mi dodávaly sílu.

Jurovou (manželovou) smrtí se můj život úplně změnil. Děním jej teď na to,

co bylo před a po jeho smrti. Přestala jsem si svůj život plánovat. Plánuji jen to nejn nutnější a většinou v blízké budoucnosti. Stejně nevíme, co nám dnešek ještě do večera přinese . . .

Takže když to shrnu – jsem vděčná za víru, za rodinu a za církev.

Církev teď vidím nejen jako nás společenství živých bratří a sester, ale jako společenství nás všech i se všemi našimi zemřelými, našimi svatými v čele s Ježíšem.

Ptala ses někdy Boha, proč ti tolik změnil život a proč právě tobě?

Abych řekla pravdu, tak asi ne. Nechá-pala jsem sice smysl této oběti, ale byla jsem si jista (a to jsem stále), že smysl jistě má. Je to ta největší oběť, kterou Bůh mohl chtít, protože náš vztah s manželem, přestože jsme nebyli dokonalí, byl láskyplný a krásný a oba jsme se těšili na to, až spolu zestárnem . . . Ale smysl to všechno má, o tom jsem přesvědčená.

Jaké Boží pomoci se ti dostalo a přišla hned nebo až po chvíli temnoty? Byl s tebou Bůh nějak zřetelně?

Snad jsem tuto otázku už částečně zodpověděla, ale zmínila bych ještě svátost smíření, kterou považuji na veliký dar a to nejen ve smyslu odpuštění vin, ale i načerpání milosti posvěcující. Proto jsem taky přijala svátost smíření spolu s dětmi po manželově smrti, abychom pročistili všechny naše vztahy. Ale šla jsem si pro tuto posilu i večer před pohřbem – cíleně

kvůli milosti pomáhající, abych pohřeb dobře zvládla.

Jak chápeš úlohu křížů v našich životech a jak je vnímáš v souvislosti s milujícím Bohem a třeba i s tím, že mnozí lidé, kteří přestupují i taková přikázání jako nezabiješ apod., mnohdy žijí pokojnější život.

Myslím, si, že pokojnější život žijí jen zdánlivě, protože opravdový pokoj dává jen Bůh . . .

Po manželově smrti mně mnozí lidé dávali nebo půjčovali také různé knížky. Tak se mně dostala do rukou i knížka od jednoho židovského rabína: Proč se zlé věci stávají dobrým lidem. Netvrdím, že je tato knížka vyloženě špatná a věřím, že leckomu mohla třeba i v něčem pomoci. Mě osobně však neuspokojila v zásadní věci – židé nepřijali kříž, takže jej ani nemůžou chápat. Chápu ho jako trest, ne jako požehnání. Nechápu, že kříž je plný Boží lásky, že nás může očistit a že nás mění. Kdo kříž přijme, je naplněn pokojem, kdo jej nepřijme, toho kříž drtí. A tak je to vlastně s úplně každou zkouškou v našem životě. Tak to alespoň vnímám.

Co od Boha očekáváš?

Měla bych něco očekávat? Asi že mě neopustí. Ale spíš se ptám obráceně: Co ode mě Bůh očekává? Co Bůh očekává ode mě?

Jsi nyní více spojena s Ježíšem na kříži? A jak nazíráš na Jeho zmrtvýchvstání?

Je mně teď kříž bližší. Už se ho tak nebojím. Ale stejně si myslím, že ještě pořád doopravdy kříž neznám. A zmrtvýchvstání je ta nejúžasnější, ale současně i nejtajemnější „věc“.

Je ti blížká některá z biblických postav, nacházíš v jejím příběhu třeba i přiblížení své situace?

Tak nad tím jsem nikdy nepřemýšlela. To teď opravdu nevím.

Našla jsi pomoc v rodině nebo ve farním společenství?

Samozřejmě – v obojím. Jak duchovní podporu, jako je modlitba, tak psychickou v rozhovorech, objetí, ale i tu praktickou, když bylo třeba s něčím pomoci . . .

Děkuji za rozhovor.

za redakci se ptala

Jarka Cýrusová

Velikonoční radost

pohádka

Honzík je druhák a už dobře ví, co jsou to velikonoční svátky. Nejen že důkladně vymrskáme své nejvěrnější kamarádky, ale také slavíme zmrtvýchvstání Pána Ježíše. A že se z obojího radujeme jako praví křesťané.

V pondělí večer je Honzík velice spokojený sám se sebou. Vajička na misce

hrají všemi barvami. Ale nejen to. Už od Zeleného čtvrtka cítil Honzík zvláštní pocit napětí, každý den se těšil do kostela (věc u něj vpravdě neobvyklá), a pak ta radost, když Pán Ježíš vstal z mrtvých a všechno dobře dopadlo. Jsem už asi dočista dospělý křesťan, bleskne Honzíkovi hlavou, když spokojeně usíná.

Ale v úterý! Úplně zapomněl na básničku a na písemku a nese si z obojího pětku. Je z toho tak nazlobený, že se pohádá s bráškou, odmlouvá mamince a večer usíná v slzách. A středa není o nic lepší – spíš naopak. Když ráno sbíhá ze schodů, pocítí najednou prudkou bolest v kotníku a padá. Maminka – celá vyplašená – ho veze do nemocnice. Zvrtnutý kotník, povídá mladý doktor, ale evidentně své práci vůbec nerozumí, protože podle něj i zvrtnutý kotník musí do sádry. A to prosím příští týden hrají životně důležitý zápas s druhou B a Honzík je nejlepší útočník! Honzíkovi se zdá, že má pokažený nejen celý týden, ale i celý život.

Na večerní mši svaté Honzík zamračeně poslouchá slova pana faráře o stále trvající velikonoční radosti. Po mši už to nemůže vydržet a jde za panem farářem: „Já vím přesně, kdy končí velikonoční radost: V pondělí večer!“ Pan farář trpělivě poslouchá důvody vedoucí ke vzniku tohoto nového církevního dogmatu. „Vidíš, Honzíku, prožil jsi krásné radostné Velikonoce. Dar radosti dostávají od Boha i lidé, kteří o Něm neslyšeli, ale mají čisté srdce. Často by nám mohli být příkladem, jak

překonávat nepříjemnosti, bolest nebo nemoc, přestože neví o velikonočním příslibu věčné radosti. Ale my o této jistotě víme, tak přece za nimi nezůstaneme pozadu,“ pan farář se na chvíli odmlčí . . .

„Básničku se naučíme spolu, počkej až uslyšíš můj přednes: U lavice dítě stálo...“ zarecituje pan farář hrůzostrašným hlasem a vzápětí se mile usměje na udivenou kolem procházející stařenku. „A myslím, že bys měl vyrobit spoustu vlaječek s nápisem 2.A DO TOHO! – Vaši budou potřebovat hodně fandění, aby vyhráli i bez nejlepšího útočníka.“

Honzík pokývne: „Tak jo, ale jak je to vlastně s tou křesťanskou radostí?“ „Inu, té se musíme učit každý den, znova a znova. Ale neboj,“ dodává rychle pan farář, když vidí vykulené oči. „Pán Bůh tě v tom nenechá samotného.“

Honzík odchází už s docela dobrou náladou a v duchu si dělá legraci sám ze sebe: A to jsem si myslel, že už jsem dospělý křesťan. Najednou ho však něco napadne a cítí, jak mu vstávají vlasy na hlavě. – Není to snad úkol na celý život?

Jo, jo, Honzíku, je to tak. Ale právě v tom je smysl a krása života.

Jarka Cýrusová

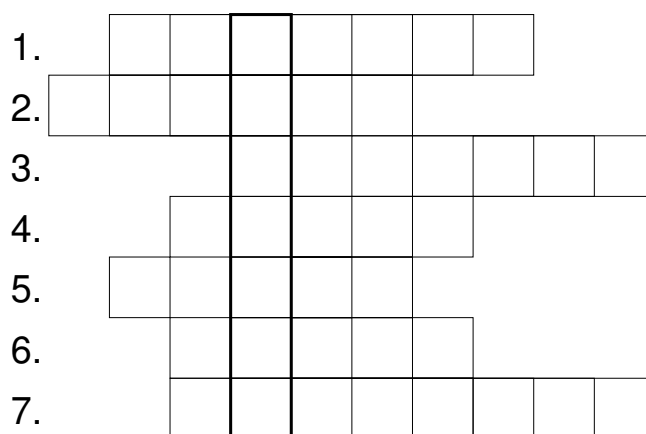

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy, tajenka vám tentokrát napoví, jak se cizím slovem říká bohoslužbě v předvečer svátku. Jedna taková bohoslužba nás čeká na Bílou sobotu.

1. Poslední večeri si připomínáme na Zelený . . .
2. Na Velký pátek se zpívají . . . podle sv. Jana
3. Hora, na které byl Ježíš ukřižovaný, se jmenuje . . .
4. Pána Ježíše zradil . . . Iškariotský
5. Pána Ježíše soudil . . . Pontský
6. Pánu Ježíši pomohl nést kříž . . . z Cyreny
7. Ježíš utřel svou tvář do roušky, kterou mu podala . . .

Marta Ještěrka Svobodová

Velikonoce 2007 v kostele sv. Tomáše

Společné udělování svátosti nemocných bude při mši svaté v pátek 30. března v 17.30 hodin. Od 17 hodin bude příležitost k svátosti smíření.

Květná neděle, 1. dubna 2007

- ◇ bohoslužby budou v obvyklém nedělním pořádku
- ◇ mše svatá s žehnáním ratolestí a průvodem začne v 9.00 hodin na prostranství před katastrálním úřadem. Prosíme, přineste si k průvodu svoje květiny nebo kočičky.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

bude od pondělí 2. 4. 2007 do středy 4. 4. 2007 vždy od 15 do 18 hodin. Na Zelený čtvrtek (5. 4.) a Velký pátek (6. 4.) se bude zpovídat již jen od 15 do 16.30 hodin. Během velikonočních obřadů se zpovídat nebude.

Zelený čtvrtek, 5. dubna 2007

- ◇ ranní mše svatá hodin odpadá
- ◇ v 9.00 hodin začíná v katedrále na Petrově Missa chrismatis – pontifikální mše s obnovou kněžských slibů a žehnáním olejů
- ◇ mše na památku Poslední večeře začne v našem kostele v 17.30 hodin
- ◇ do 20 hodin bude kostel otevřen pro soukromou adoraci

Velký pátek, 6. dubna 2007

- ◇ den přísného postu
- ◇ ranní mše svatá odpadá
- ◇ v 15.00 hodin bude pobožnost křížové cesty
- ◇ v 17.30 hodin začínají velkopáteční obřady (pašije, uctívání kříže, velkopáteční přímluvy a svaté přijímání), zpívá Svatotomská chorální schola
- ◇ po skončení obřadů do 21 hodin adorace u kříže

Bílá sobota, 7. dubna 2007

- ◇ ranní mše svatá odpadá
- ◇ kostel bude otevřen pro soukromou adoraci od 9 do 16 hodin
- ◇ obřady Velikonoční vigilie začínají ve 21.00 hodin žehnáním ohně před vchodem do kostela (prosíme, přineste si svoje svíce opatřené kornoutem proti okapávání vosku)

Hod Boží velikonoční, 8. dubna 2007

- ◇ bohoslužby budou v obvyklém pořádku 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a večer v 19.30 hodin
- ◇ na konci každé mše se koná tradiční žehnání pokrmů

Pondělí velikonoční, 9. dubna 2007

- ◇ bohoslužby budou v obvyklém nedělním rozvrhu